

De Heraut

van de

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatsblad No. 124.)

Zondag 20 Augustus 1899. No. 1130.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE, Abonnementen en Advertentie aan de ADMINISTRATIE, Bureau: Warmoesstraat 96, te Amsterdam.
Inzendingen, die later dan Dinsdag 12 uur worden ontvangen, kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Abonnementsprijs: franco aan huis, per drie maanden / 1.20, voor het Buitenland per jaar / 6 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers aan het Bureau 10 Cent.
Abonnementen worden aangenomen door alle Boekhandelaren, Postdirectieuren enz. en aan het Bureau te Amsterdam.
Advertentie: van tot 6 regels / 1.20, voor elke regel meer 20 Cent.
Aanvragen en vermelding van liefdegaven en Verslagen van vereen. 13 Ct. p. regel.

„Die goud van zich gieten.”

En andermaal antwoordende, zoo zeide ik tot hem: Wat zijn die twee takken der olijfbomen, welke in de twee gouden kruiken zijn, die goud van zich gieten? Zach. 4: 12.

In niets kan het verbazen, dat de *dorst naar goud* onder „mensen zonder heilige zelfbeheersching” tot zulk een alles vertorend hartstocht kan opvlammen.

Het goud is, van welke zijde men het ook beziet, zoo kostelijk in zijn eigenschappen. Het goud is een zoo eenig kunststuk in de schepping Gods. Wat men gebazel heeft, dat het uitsluitend om zijn zeldzaamheid zoo hoog werd geschat, berust op onkunde. Al werd het in de eeuw die we eerlang intreden, overvloedig als het ijzer of koper, toch zou het even hoog boven alle andere metalen om zijn innerlijke uitmendheid blijven uitschitteren.

Wat de Heilige Schrift ons van het goud zegt, stemt hiermee overeen. Reeds van het Paradijs lezen we, dat de Pison er het goudland omzoomde, en er staat bij: „en het goud van dit land is goed”, en het wordt in één adem genoemd met den Bedolah, als keursteen en den Sardonix als edelgesteente.

En als in Openbaringen 21, na den oordeelsdag, en bij het ingaan van het rijk der heerlijkheid, het Jeruzalem dat van den hemel nederdaalt, wordt geteekend, dan wordt wederom het goud in één adem met „den steen Jaspis, blinkende gelijk kristal” genoemd, en ons van dat nieuwe Jeruzalem betuigt: „de stad was zuiver goud, zijnde zuiver glas gelijk.”

Daar tusschen in ligt het rijk van Salomo, type van de heerlijkheid die komen zou, en ook Salomo wordt ons voorgesteld als in 't goud van Ophir zich badende. In zijn dagen was het goud als koper geacht.

Met den tint van het goud heeft God zijn starren aan het firmament overdropen, en de zon schittert ons in goudglorie tegen.

De kroon, zinnebeeld van de majesteit des Heeren, moest van goud, met keurgesteente, overdekt zijn. Een gouden kroon zou op het hoofd zijn van Jozua, den zoon van Jozadak, den hogepriester, beelddrager van Messias, die komen zou. En van dien Messias zelve zegt Psalm 21: „Op zijn hoofd zet Gij een kroon van fijn goud.”

Ja, zoo hoog staat in de waardeering der Heilige Schrift het goud, dat ook het geestelijk-heilige ons in het beeld van het goud geteekend wordt. Of zegt niet de Engel tot Zacharias, dat de opzameling van de krachten des Heiligen Geestes in „twee gouden kruiken geschiedt, die goud van zich gieten”?

Wat zag Zacharias? Een gouden kandelaar, beeld van de gemeente des Heeren. Die kandelaar had, naar het heilige getal, zeven armen, en elke arm eindigde in een lichter, die een *gouden* vlam gaf. En in elk dier zeven lichters werd de vlam gestadig gevoerd door twee *gouden* oliekruiken, die goud van zich uit in de zeven armen van den kandelaar gieten.

Het is alles goud. De kandelaar, zijn zeven armen en zeven lichters, twee oliereservoirs die hem voeden, en goud ook de olie die hem toevloeit.

Dit laatste nu wordt aan den werkelijken goudglaas van fijne olijfolie ontleend. Die olie, op zijn fijnst genomen, schittert en glanst als vloeiend goud voor het oog. En met terugslag hierop zegt de Engel, dat het ook in de geestelijke bewerking van Jezus' gemeente, alles kostelijk als goud is.

Die olijfbomen beelden de werkingen des Heiligen Geestes af. De krachten die door die werkingen ter beschikking van de gemeente komen, worden in gouden reservoirs gedrupt, daar opgezameld, en gieten zich in goud-tint uit die gouden kruiken in de gouden lichterarmen van Jezus' gemeente uit.

Een beeldspraak met geen andere strekking, dan om die krachten en werkingen des Heiligen Geestes in waardig boven alles te stellen.

Maar zoo dan toch, dat het metaal-goud in het oog des Heeren het zuiverst die hooge waardig van de schatten des Heiligen Geestes afbeeldde.

Staat zelfs naar de schatting van de Heilige Schrift het goud zoo hoog, kan het dan verwonderd, dat de mensch zich met gouden sieraden gesierd heeft?

Er is hierin een ware en een valsche aandrift.

Voor zoover aan den mensch teekenen moeten zijn van een hooge waardig, is

het goud aangewezen om die teekenen te vormen. De kroon van goud op het hoofd des konings. De keten van goud om den hals der hoogste machtdragers onder hem. De zegelring van goud aan de rechterhand. De gouden ring van trouw bij het huwelijk.

Maar hiernaast staat de valsche aandrift, om zich het van zijn Paradijs-schoon be-roofde lichaam door gouden sieraden een schoonheid te hergeven, die het nu mist. Hoe lager de mensch zonk, en hoe minder waardig hij voelde over te hebben gehouden, hoe meer hij tot dien gouden op-schik van het lichaam neigde en nog neigt.

Op zichzelf is de mensch in zijn Paradijs-schoon veel edeler dan het fijnste goud. Een enkele nobele gelaatsstrek siert tienmaal meer dan al het goud waarmee ge u omhangen wilt.

Maar in zonde gezonken, verloor de mensch het diamant in zijn wezenstreken en het keurgesteente in zijn oog. En aldus verarmd, en toch met de heugenis van een hooger waardig in zich, grijpt hij nu naar het goud, om een vergoeding te vinden voor wat hij verloor, en vooral bij laagstaande volken, en smakelooze goudbezitters, ziet ge dan telkens hoe de gezonken mensch zich met zijn goud mismaakt.

Bij den neger die geen of weinig kleeding aantrekt, goud in het oor, in den neus, in de lippen, om het voorhoofd, en bij de parvenu goud aan lijf en kleed, waar maar goud hangen kan.

Bij de Christenvrouw wordt dit anders. Zij kent de oorzaak van haar inzinking, en weet ook, wanneer en door Wien de heerlijkheid terugkomt, en daarom zoekt zij haar versiersel, niet in „vlechtelingen des haars en in het omhangen van goud” (1 Petr. 3: 3), maar „in het onverderfelijke versiersel van een zachtmoedigen en stillen geest, die kostelijk voor God is.”

Toch schuilt de groote prikkel van het goud, waardoor het zoo onverzadelijk hartstocht opwekt, thans vooral in zijn *koopkracht*.

Goud is nu vooral symbool van de geldmacht.

Men spreekt van kniën voor het „Gouden Kalf.” Ten onrechte, Israëls offeren aan den gouden var had met gelddorst niets uitstaande. Het was het grijpen naar een zienlijk voorwerp van aanbidding, toen men zijn geloof dermate voelde zinken, dat men den Onzienlijke niet meer grijpen kon.

Toch ligt er dit ware in, dat hun goud hun god is geworden. Dat goud hun alles geven kan wat ze wenschen, zien ze. Voor goud is op aarde ten slotte alles veel. Maar dat God veel rijker is, en veel machtiger om te helpen, zien ze niet. Ze kennen maar een leven van 70, 80 jaren. Dat ze daarna nog eendeloos bestaan zullen, vergeten ze, en dat in die eeuwigheid hun goud hun niets, God hun alles kan schenken, daar denken ze niet aan.

Voor veel Christenen zelfs is dat hinken van de ziel tusschen hun God en hun goud nog blijkbaar uiterst pijnlijk.

Ze bidden wel, en o, ja, ze vertrouwen wel op God, maar op hun goud toch eigenlijk nog veel sterker.

Dat komt aan niets zoo sterk uit, dan als ge ziet, wat moeite het hun kost, voor de zake van hun God hun goud ten offer te brengen.

Kleinigheden voor de zake Gods, desnoods, maar iets groots, iets waar goud in zit, veel goud, daar missen ze de zedelijke macht voor.

Goud is zoo heerlijk, en *God* zal hun toch wel genadig zijn.

Waarom bidden zulke Christenen en Christinnen niet vast elken morgen en elken avond, of God ze toch van hun goud los mocht maken!

Arme slaven, zelve kunnen ze het niet.

Maar dan beziele zich dit gebod ook door het luisteren naar wat de Engel sprak, dat er een ander, en nog beter goud is, en dat dit goud uitgegoten wordt uit de gouden oliekruiken des Heiligen Geestes, die voor God staan.

Zeker, geringschatting van het goud der aarde is niet naar de Schrift. De Dooperschen die het drevan, zijn gecindigd met veelal „geldmannen” te worden, en hoe het geloof onder hen wegsloot, is openbaar.

De Gereformeerden deden aan dat afgeven op het aardse gelijk nooit mede. Ze legden zich niet de borst oop op hun aardse zaken toe, en wist hebben ze nooit ver-smaad. Alleen maar ze schatten het goud der aarde en het goud des Geestes elk in zijn orde.

De orde van het goud der aarde was, ook naar luid van de Heilige Schrift, hoog, maar toch was er nog hooger.

Er waren ook de oliekruiken des Hei-

ligen Geestes, die nog een ander en beter, een nog hooger goud uitgieten, goud dat *inwendig* verrijkt en goud dat de *ewigheid* verduurt.

En niet is die tweeërlei hooger kwaliteit, die hier alles beslist: *inwendig* en *ewig*. Wie een hart van goud heeft staat zoo-veel hooger dan wie met een door zelf-zucht ingekrompen hart, goud bij de Bank heeft liggen.

Adel van ziel, leven in hooger idealen, overvloeien van liefde en toewijding, eerlijk, trouw en rechtvaardig zijn, heerschen over zijn tong en zijn hartstocht, ingaan in de gemeenschap met zijn God, het liefdes-leven met zijn Heiland kennen, en zijn schat in de hemelen hebben, is ook goud, goud ons uit de oliekruiken van den Heiligen Geest toevloeiende, maar goud dat we in ons hart en niet in onze *beurs* dragen, en dat daar-om zoveel hooger staat.

En ook als wie veel goud opzamelde sterft buiten Christus, dan sterft hij als een hond, en gaat doodarm de eeuwigheid in, maar wie goud uit de oliekruik van den Heiligen Geest ontving, verliest niets, als hij ten grave daalt, maar gaat juist dan eerst tot zijn volken rijkdom in.

En dit nu juist is de kunst der Heilige Schrift. Als God ziet, hoe de mensch aan zijn goud vastzit, dan vaart de Heere niet tegen dat goud, dat Hij zelf schiep, uit, maar leidt Hij u door die gedachte van het goud zelf op tot het goud van een hooger orde, of zoo uw ziel door dat nog edeler goud mocht bekoord worden.

Niet arm, *rijk* wil de Heere u maken, maar met een goud, dat Hij u niet omhangt, maar met een goud dat Hij in uw ziel ingiet, niet met een goud waarop straks uw erven azen, maar met een goud, dat hen te rijker achterlaat, als gij het in de eeuwigheid niet u neemt.

Want deze wet geldt hier: Als een vader of moeder goud van binnen ladden, hebben ze door hun voorbeeld ook hun kinderen verrijkt, misschien voor eeuwig.

Wie daarentegen aan het goud der aarde vastzat, heeft juist daardoor het rijk worden voor eeuwig voor zijn eigen, lieve kinderen, althans bemoeilijkt.

Generale Synode

van de

Gereformeerde Kerken in Nederland.

BIDSTOND

Maandag 14 Augustus 1899.

Aan den vooravond van de Generale Synode te Groningen, werd in de ruime Zuiderkerk een Ure des Gebeds gehouden. Voorganger was Ds. J. van Andel, predikant te Gorinchem.

In een schoone rede, naar aanleiding van Jer. 6: 16 m. „En vraagt naar de oude paden, waar toch de goede weg zij en wandelt daarin”, herinnert Z. W. E. de gemeente en inzonderheid de straks in Synode vergaderde broeders aan de heilige beginselen, waarin onze kerken schuilt, terwijl hij den wensch uitsprekt dat de leden der Synode zich ook door die beginselen zullen laten leiden. Daarna smeekt Ds. van Andel den zegen des Heeren over de Synode en de Gereformeerde kerken in Nederland af. Een zeer groote schare was bij deze lieflijke ure tegenwoordig.

Dinsdag 15 Augustus 1899.

Morgenadting.

Te 10 ure werd de eerste zitting der Synode in de Ebbingerkerk gehouden. Dit fraaie kerkegebouw was op keurige wijze tot vergaderzaal ingericht. Het platform, waarop 't Moderamen straks plaats zou nemen en waarop nu de drie Gereformeerde predikanten van Groningen (Ds. Kouwenhoven, Ds. Langhout en Ds. Westerhuis) waren gezeten, was smaakvol met bloemen en planten versierd, terwijl de prekestoel door enkele draperieën aan het oog werd onttrokken. Ds. Westerhuis verzocht te zingen Ps. 68: 14, las Ps. 48 en hield een belangrijke openingsrede. Nadat de tijdelijke praesides de afgevaardigden hartelijk welkom had gezonden, doorliep Z. W. E. in korte trekken de geschiedenis van de Gereformeerde Kerk in de stad Groningen. Na deze rede ging Ds. Westerhuis over in den gebede.

Was hierna de Synode geopend, de D. D. Kouwenhoven en Langhout werden nu uitgenoodigd de credentiebrieven na te zien. Uit het rapport bleek dat nog één stemhebbend lid afwezig was.

Vervolgens werd overgegaan tot verkiezing van een moderamen. Ds. van Andel werd gekozen tot praesides, Ds. Hoekstra tot assessor, Dr. H. H. Kuyper en Ds. Westerhuis tot scribae.

Ds. van Andel dankt de kerken te Groningen voor de zorgvuldige wijze, waarop zij de Agenda hebben samengesteld en voor de sierlijke inrichting van het kerkegebouw. Vervolgens heet Z. W. E. de tegenwoordig zijnde adviseurs, Prof. Biesterveld, Prof. Geesink, Prof. Lindeboom, Prof. Noordzij, Prof. Bavinck en Prof. Rutgers, en de afgevaardigden van de kerken in Oost-Friesland, Prof. Jaeger en Ds. Bronger, welkom.

Voorgesteld wordt dat de Hoogleraren Noordzij en Rutgers in overleg met het Mode-

ramen zullen regelen de volgorde waarin de onderscheidene punten van de Agenda zullen worden behandeld. Voorts zullen deze zelfde broeders een voordracht doen voor de commissie, die de vergadering willen dienen van praesidies. Dit wordt goed gevonden. Echter met dien verstande, dat bij de gewichtigste punten aan de behandeling der rapporten voor afga 't vragen aan de afgevaardigden der particuliere Synoden wat door de Synoden over die punten werd geoordeeld.

Dr. Honig wordt belast met de samenstelling van het persverslag.

Middagadting.

De adviseurs Ds. Donner en Ds. Klaarhamer zijn thans ook aanwezig.

De praesides stelt aan de orde letter B van de Agenda, Liturgie.

De Synode van Drenthe sprak uit: de provinciale Synode vernomen hebbende, dat de aittingen der laatste gehouden Generale Synode geregeld werden geopend en gesloten met het gebed voor en na de handelingen des kerke-raads, en oordeelende, dat dit niet strekt tot stichting, wenscht dat hierin verandering worde gebracht. De broeders Ds. Dijkstra, Ds. Noordewier, Prof. Geesink, Prof. Rutgers, Oud. Elshout, Dr. H. H. Kuyper, Ds. Bos, Prof. Wielinga en Ds. van Andel, nemen deel aan de discussie.

In een uitvoerige rede vraagt Prof. Rutgers ten slotte welk gebed door Drenthe mag zijn bedoeld, daar 't gebruikelijk gebed er een is voor de kerkelijke vergaderingen, ten aze of ooit, wanneer met de woorden van een ander, hetzij van den tijdelijken praesides, gebeden wordt, van iets anders dan van een formuliergebed sprake kan zijn, en ten aze of niet uit de geschiedenis blijkt, dat het formuliergebed eens eenweniglijk in den bloeitijd der kerken gebeden is en het zoogenaamd vrij gebed is ingekomen, toen er geestelijke inzinking kwam. Hiertegenover stellen anderen, o. a. Prof. Lindeboom en Ds. Bos, dat men de leiding des Geestes bij het gebed niet moe beperken en dat 't gebruikelijk gebed van een formuliergebed niet stichtelijk is.

De praesides stelt voor, dat Z. W. E. zich, wat de zaken betreft, houde aan de gebeden voor en na de kerkelijke vergaderingen, maar dat hij vrij zal zijn deze gedachten in eigen woorden weer te geven. Algemeen goedgevonden.

De praesides stelt voor met de behandeling van de zaak der Zending a. s. Dinsdag een aanvang te maken. Goedgekeurd.

Morgen zal met letter A van de Agenda (Dienst des Woords) worden begonnen.

Voor letter C wordt een commissie benoemd. Eveneens voor de letter E en N. Zoo ook voor de letters F, I, G en K. Insgelijks voor de letters H, J, L en O. De broeders Ds. Hoekstra, B. Heyman en Ds. Kouwenhoven zullen de financiële commissie uitmaken.

Komt in behandeling punt 2 van letter B: de Synode stelde vast een authentieke tekst van de Formulieren van Eenigheid en de Liturgie. Besloten wordt dat 3 Deputaten zullen worden benoemd om aangaande de bekende uitgave van Prof. Rutgers op de volgende Synode rapport uit te brengen.

Met warme instemming begroet de vergadering het voorstel van Prof. Noordzij om het volgende telegram te verzenden.

Kruger, President Republiek Pretoria, Syn. Geref. kerken Nederland betuigt uw volk, in moeilijkheden, hartelijke deelneming en bidt u toe Gods genade tot behoud des vredes, door volharding in geloof en rechtvaardigheid.

Insgelijks begroet de vergadering met adhaesie het voorstel van Dr. Wagenaar om aan Prof. Kuyper dit telegram te richten:

Prof. Kuyper. De Synode spreekt haar leedwezen uit over de smartelijke redenen in eigen lichaamslijf leed en in spanning aan het ziekbed uwer gade, die u beletten tegenwoordig te zijn en bidt van harte beterschap toe.

De vergadering wordt door den praesides met dankzegging gesloten.

(Wordt vervolgd.)

11de Centrale Diaconale Conferentie.

GEHOUDEN

6 Juli 1899 te Amersfoort.

in het Kerkegebouw der Gereformeerde Kerk aan de Langegracht.

No. 1 van punt 7 en no. 3 van punt 8 worden niet behandeld door de inzender (Culemborg) per brief mededeelt, dat zij bereids antwoord op hare vragen ontving.

Aangaande No. 2 van punt 7. „Is het een Gereformeerde Diaconie geoorloofd arme lieden uit te besteden in een stedelijk armhuis? Apeldoorn. Daar ook deze diaconie niet tegenwoordig was waardoor de bedoeling der vraag niet kon worden toegelicht, wordt van derzelver bespreking afgezien.

Punt 8 No. 1. „Is het geoorloofd om de gelden die door den arbeid der liefde en barmhartigheid voor de Diaconie ten behoeve harer armen zijn samengebracht, anders dan tot dit doel te gebruiken?” Zaandam, wordt door broeder Kerckhove ingeleid — en de reden waarom de Diaconie andermaal die vraag op het Agendum bracht, vindt haar oorzaak in een zeer eigenaardige kwestie onlangs voorgevallen. Eene diaconie had namelijk een bedrag van pl. m. / 200 als saldo over, en de kerkelijke administratie juist een te kort. Nu heeft men die / 200 uit de Diaconale kas genomen, en die gestort in de Kerkekas. Zaandam vindt deze hande-

ling zeer onbillig en vraagt mag dit? Naardien deze zaak niet op deze Verg. thuis behoort, maar inzonderheid tot de Kerkvisitatie of classis — wordt op dit punt niet verder ingegaan.

No. 2 van punt 8. „Mag een Diaconie van hare gelden aan een Suppletiefonds geven, waaruit voornamelijk kinderen der gemeente worden gesuppleerd? Strijdt dit niet met de verantwoordelijkheid van de Diaconen voor de hun toebetrouwde gelden?” Zeist. Dr. Balhuizen van Zeist wijst op een plaatselijke toestand. Er is namelijk te Zeist een school opgericht door een schoolveren. op Gereformeerden grondslag, waar niet alleen kinderen der gemeente, maar ook kinderen van andere godsdienstige Protestantische gezindten op gaan. De Geref. diaconie draagt een groot aandeel bij in de kosten van het onderwijs, wat zij op financieel gebied best doen kan, doch nu vraagt zij: Is zij daarmede verantwoord en mag zij het bestuur daarvoor gelden geven, hoewel zij in dit bestuur geen zeggenschap heeft, en geen controle kan uitoefenen?

Br. de Lange van Leiden, meent van ja, zoolang het bestuur aan de diaconie rekenplichtig is, terwijl br. C. Moll van Nijkerk aanvaardt de kostende prijs te betalen, daar dit naar zijn opvatting voordeliger zal zijn, en tevens de Diaconie van de verantwoordelijkheid ontheven wordt, langer subsidie uit te keeren. Br. Blankenb. wijst op een synodale bepaling, aangaande het oprichten van scholen door de ouders zelve, en naar dien hij meent, dat voor de school door Br. Balhuizen bedoeld, reeds vier malen gecollecteerd wordt, gaat het niet aan nog eens p. m. / 300 subsidie te geven. Br. S. Zwart van Rotterdam sluit zich hierbij volkomen aan, en geeft den raad geen subsidie meer te geven. Ds. Donner zich het moeilijke van deze zaak voorstellende, wenscht dat Zeist van deze Verg. een antwoord mede krijg, waarop br. S. Zwart voorstelt de eerste vraag ontkennend, de tweede bevestigend te beantwoorden. Aldus wordt besloten.

Punt 9. „Wat is de beste wijze om de kas der Diaconie (buiten de handreiking onder „den dienst des Woords”) te sterken? Is het „verzamen van gelden met in tekening op „een lijst ten behoeve der Diaconie in de Geref. kerk geoorloofd.” Enschede A.

De afgevaardigde van Enschede's diaconie verhaalt hoe zijne diaconie in moeilijke omstandigheden gekomen is, door een noodige uitgaaf voor een gezin dat wel met de gemeente meeleefde, doch feitelijk niet tot de gemeente behoorde, waarvan hij inmiddels de verklarebare redenen opgaaf. Nu heeft de Diaconie wel bij de gemeente aangeklopt, en deze heeft zich niet onbetuigd gelaten, doch hij de vele nooden van verschillende aard die door de Diaconie te vervullen zijn, is de financiële hulp niet voldoende. Nu vraagt Enschede mag zij bij personen buiten de gemeente staande, gelden inzamelen. Enschede wordt aangeraden dergelijke zaken met haren kerkeraad te overleggen, en wat het rondgaan met open lijst betreft, de Verg. meent dit te moeten afkeuren.

No. 2 van punt 9. „Hoe te handelen met „gegoede lieden die voortdurend weigeren voor „kerk en armen bij te dragen.” Gouda — wordt niet in behandeling genomen daar deze Conferentie van oordeel is niet bevoegd te zijn deze vraag te beantwoorden omdat zij op den Kerkeraad thuis behoort.

Het rode punt. De Centrale Diaconale Conferentie bezorge aan alle Diaconien de onderscheidene resoluties in hare Vergaderingen genomen. Assen — wordt door br. Beekman aanbevolen, doch na eenige discussie spreekt de Verg. uit dat het vooralsnog voor geen uitvoering vatbaar is.

Aangaande punt 11. „De Verg. spreke uit, of deze Centrale Diaconale Conferentie zal bestendig blijven, zoo ja waar en wanneer zal zij weer bijeenkomen?” Comité — neemt de Vergadering eenparig het besluit deze Conferentie te bestendigen, en nadat verschillende plaatsen van samenkomst worden genoemd, wordt de regeling daarvan aan het comité overgelaten. Voorts werden de broeders B. J. Lindeboom, W. Haaksma en C. F. von Meyenfelf, die aan de heurt van afreden waren weder herkozen, en op voorstel van Br. Nooteboom van Utrecht zal in het vervolg de verkiezing vooraan op de Agenda worden geplaatst.

Het Agendum afgehandeld zijnde neemt de Voorzitter het woord om namens de Verg. beide predikanten en de diaconie van Amersfoort dank te zeggen voor de hartelijke ontvangst en betoonde toewijding waardoor deze Conferentie zoo uitnemend mocht slagen — en nadat een Psalmvers is aangeheven, wordt deze Conferentie gesloten, waarin Ds. Donner in gebed en dankzegging voorgaat.

C. F. VON MEYENFELDT, Secretaris, Amsterdam, Juli 1899. (Slet)

Voor Kootwijk's Scholen.

In hartelijken dank ontvangen. Ingekomen bij Ds. HOUTAGERS: Door Ds. H. Hoekstra te Arnhem, van Meij. E. P. te Maartensdijk / 2.50; van den heer A. Timmers, Penningmeester van het L. C. der Unie te Rotterdam, in de collecte gevonden voor Kootwijk bestemd / 6; van den heer S. v. d. Brug te Woudsend / 1, gevonden in de collecte; van Ds. J. Koppe te Bestigum, 1/3 Uniecollecte f 6.

D. HULLEMAN, Pinningmeester, Kootwijk.